

Herretur til Hamborg - med kirkebesøg

Det seneste lille års tid har Sune Haubek, der tidligere var sognepræst i Linå Kirke, været sømandspræst i Den Danske Sømandskirke i Hamborg. Fem halvgamle mænd fra Laven og Alken tog på besøg

TEKST & FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@midtjyllandsavis.dk

Så lykkedes det! Efter flere coronaudsættelser sidder vi omsider i antikvarboghandlerens Citroën med kurs mod Hamborgbydelen St. Pauli. Vi er fem halvgamle mænd, - tre fra Laven og to fra Alken.

Det har artet sig således, at vi kan forlade hjemstavnen kl. 9 fredag morgen, og har dermed hele tre dage til vores disposition. Det gør en forskel, når den sammenlagte køretid alene udgør syvotte timer.

Og så har vi en aftale med sømandspræst Sune Haubek, der blev ansat i Den Danske Sømandskirke i Hamborg pr. 1. november.

I Hamborg er vi imidlertid et par timer for tidligt til vores aftale med ham kl. 15:30, så vi sætter bilen i nabolaget og går ned til Portugiserkvarteret for at indtage nogle beskøjer.

Kvarteret er ganske hyggeligt, og portugisiske restauranter ogbarer ligger tæt. For at komme ind skal man bære mundbind, og man skal skrives i et centralt register »Luca« med fulde navn, adresse og diverse supplerende oplysninger.

Men det bliver lidt værre med coronasikring, da det går op for os, at de har hængt store stykker plastic på stativer op mellem bordene. Det må være sådan akvariefisk har det, når de kigger ud i stuen. Efter den intro til coronatyskland går vi ned mod kirken og erfarer, at de fire skandinaviske sømandskirker (Finland inkl.) ligger side om side. I den finske står døren åben, og der er guirlander med flag. Vi går ind i den lille café i foyeren og bestiller øl og kaffe. Der siver orgelmusik ud fra det tilstødende

kirkerum, men organisten er uden for synsvidde.

Her er en lille butik og en opslagstavle med rallyudklip fra finske aviser, og der er mulighed for at komme i sauna. Det er jo Finland for søren. Så ned til den danske kirke, eller Benediktekirken, som den også hedder. Sune Haubek finder øl i køleskabet og beklager, at der kun er én tysk. Vi sætter os ud på et bænkset uden for kirken med udsigt til den grønne og hyggelige Michel Wiese Park, en oase, der med sit rolige udtryk fuldstændig får os til at glemme, at vi befinder os midt i en by med næsten to millioner indbyggere.

Sune har været vores lokale præst i Linå kirke i samfulde 20 år. Han har konfirmeret vores børn og stået i spidsen for det årlige julearrangement i kirken, hvor samtlige klasser i dengangne Linå skole skulle fremføre et musiknummer af stærkt svingende kvalitet, og vi forældre sad som portugisiske sardiner i en tønne.

Mens Sune har fungeret som præst i Linå, har han ladet sig udsende til brændpunkter som: Irak, Afghanistan, Kosovo og senest til Estland. For ikke så mange år siden stiftede han en ny familie. Den består af fru Anne og deres to børn på tre og fem år. Ud over de fire på stedet har kirken ansat en assistent samt nogle studerende, der bor der for et år ad gangen. Vi har været på en kort rundvisning, hvor især kirkerummet falder i øjnene. Det er designet af kunstneren Erik A. Frandsen og aldeles futuristisk i sit udtryk. Det i en sådan grad, at vi uden besvær kunne forestille os Sune udføre sin prædiken som superhelt iført en interstellar galaktisk superhelte dragt.

Lamperne i loftet er store kugler udført i tynde neonrør i kringledede former. De afgiver et blåhvidt skær, der egentlig matcher meget godt med den spejlkledte endevæg, der har en stiliseret stjerne i samme neon-stil, og som kan aktiveres separat. Såvel spejle som vinduer ud mod gaden har fået en omgang med kunstnerisk sandslibning.

Tilbage i parken fortæller Sune om jobbet som sømandspræst, der startede med et halvt års coronanedlukning, og der er endnu et stykke vej til en helt normal hverdag.

Sune eller hans assistent aflægger dagligt besøg hos de danske skibe, der anløber havnen. Det kæmpemæssige

havneområde i Hamborg består af hele 56 kajanlæg. Det er en opgave i sig selv at opspore, hvor og hvornår skibene er i havn. Og der kan være forskellige sikkerhedsforeskrifter, der skal overholdes på de enkelte skibe. Før i tiden kom de søfarende jo til kirken og fik en snak og en hyggestund. Som forholdene er i dag, er de fleste skibe kun i havn i ganske få timer, så det er kirken, der må være udfarende, hvis man vil i kontakt med de søfarende. Som udgangspunkt bliver man godt modtaget.

Det kan være rart at få en uforpligtende snak med en landsmand, når man måske har været væk fra familie og hjemstavn i uger eller måneder, og en stor del af det enkelte skibs besætning evt. består af andre nationaliteter.

Den form for service er det kun den Danske Sømandskirke, der udfører, pointerer Sune med en vis tilfredshed og stolthed.

Som sømandspræst forestår man også konfirmationer og begravelser, men der er også havearbejde og diverse handyopgaver på matriklen, der skal løses dagligt. Kirkens personale er aflønnet af den danske stat. Men selve driften finansieres blandt andet af det årlige julemarked, som er en stærk tysk tradition. Det forløber over to weekends i november og besøges af 30.000 mennesker. Desuden bidrager lokale danske erhvervsfolk til kirkens drift. Man regner med, at der bor 2000 danskere i Hamborg, måske flere. En del af disse dukker op, når kirken afholder kulturelle arrangementer af den ene eller anden art.

Om forskellen på dansk og tysk mentalitet mener sømandspræsten, at den tyske arbejdsmoral er anderledes end den danske. Har man fri kl. 16, så går man hjem kl. 16, uanset hvad. Rummeligheden er til gengæld større. Parrets børn er blevet ualmindeligt godt modtaget i deres institutioner, hvor der sagtens kan være 7 – 8 forskellige nationaliteter under samme tag. Måske netop derfor!

Således går godt halvanden times tid hurtigt og havde det ikke været, fordi præsten skulle ud at spise lige om lidt med fruens familie, der er på besøg fra Danmark, havde vi sikkert snakket videre en rum tid endnu. Herfra begynder den udfordrende søgen efter en restaurant, som har et ledigt bord. Det skal helst være lidt i det eksotiske hjørne. Vi havner på »Balut-

schistan«, en pakistansk af slagsen i bydelen Schanzen. Maden er ganske ok, men mangler lidt finesse og krydderi. Vi bliver placeret i et minimalt rum på cirka halvanden gange to meter, hvor selve bordet fylder halvdelen, og man end ikke tør tænke på, at skulle ud i et ærinde af en slags, uden at de andre fire skal stille sig fladt op ad væggen med armene over hovedet.

Da vi kommer ud på gaden, løber vi ind i et sandt leben af unge mennesker med de lokale Astra øl i hånden. Hvis ikke før, så netop i det øjeblik går det op for os, at vi ikke længere er 20 år gamle. Klokkeren er kun omkring 20:30. Vi har vel allerede søbet tre-fire øl hver siden vores ankomst, og det mest opfindsomme, vi kan komme i tanker om, er at gå tilbage til »Superbude St. Pauli«, vores hostel, og tage en godnatøl, før vi går i seng. Når vi taler overnatning, har vi valgt et tre-mands og et to-mands frem for et stort rum.

Dette for at reducere risikoen for, at en af os skal snorke hele selskabet vågent, eller at der skal dannes tissekø foran det eneste toilet midt om natten. Mine to bofæller kammer fuldstændig over i barnlig glæde og giver sig i kast med at spille retro Nintendo på værelsets tv, - uden lyd.

Kl. 7 lyder en indsmigrende melodi fra en mobiltelefon. Min roomie springer op, ifører sig løbetøj og spurter ud af værelset.

Vi andre, der har sat os knapt så høje mål i livet, mødes i stueetagen omkring den meget omfattende morgenbuffet, hvor der udbydes alt fra hjemmerørte

Kirkerummet i Sømandskirken er designet af kunstneren Erik A. Frandsen og aldeles futuristisk i sit udtryk. Skibet, der hænger ned fra loftet, er det eneste der umiddelbart ligner udstyr fra en traditionel kirke. Vi fantaserer lidt om Sune, der er iført moderne superheltebragter, når han fremfører sin prædiken.

Som det fremgår af billedet er Sune Haubek en glad mand, der forekommer os at stortrives med sin relativt nye titel som sømandspræst i Hamborg.

oste og surdejsbrød til økologiske frugtjuicer. Det er en øvelse ikke at komme herfra uden at forspise sig. Hvor er det egentlig frygteligt primitivt, at spise dobbelt så meget til morgenmad, blot fordi det står ad libitum foran en.

Herfra skal vi se til en Altonade, - en gadefestival i bydelen Altona, der slutter i morgen. I løbet af den lange gåtur passerer vi en mand, der sidder på hug og med farvekridt udsmykker fortovet med store malerier og små tekster. Manden er incestoffer og er blevet misbrugt på det forfærdeligste, bl.a. under ophold på børnehjem. Ved at male ønsker han at gøre omverdenen opmærksom på problemet, og mon ikke også det har en terapeutisk funktion. Altonaden, - gadefestivalen, er en fis i en sømandskasket. Der er heller intet loppemarked. Når man spørger de lokale om de to emner, ryster de på hovedet og ser fjerne ud i blikket.

Vi traver videre og ender op et sted, der bærer titlen Altona Balkon. Det er et lille højtliggende park med en bænkrække og en fænomenal udsigt over Hamborgs samlede havneområde. Havnen er Europas tredje største kun overgået af Rotterdam og Antwerpen. Her et talløse af kolossale containerkraner, skibe, kajer, kanaler, broer til at føre trafikken hen over området. Det er et voldsomt syn på en lørdag eftermiddag for en flok halvgamle mænd fra to små midtjydske landsbyer. Ude midt i det menneskabte inferno og en smule syd for Hamburg

»Die Hamburger Perlen« er en sangtrio med sømandssange på repertoiret. Pigerne liver gevaldigt op på havnefestivalen, der ikke er særligt godt besøgt, og hvor man skal se sig godt omkring for at finde emner, der har med søfart at gøre.

Centrum ligger øen Wilhelmsburg, som skulle være et besøg værd. U-banen er gratis denne dag på grund af et stort triathlon-arrangement, så vi kører frisk de otte-ni stop ud til stedet.

Øen skulle bestå af en farlig masse kanaler, og vi har hørt et rygte om et særligt miljø, der var værd at besøge. Vi vader hundredevis af meter forbi det ene triste parcelhus efter det andet. Forsøger med google maps, men alt er tristesse. Måske er denne lørdag blot en dag, hvor de højere magter har bestemt,

at vi skal ud og se ting, der er lukket, eller ikke findes. Vi ender op med at drikke et par omgange øl siddende på nogle orange plasticstole foran en lille tyrkisk biks.

Ved siden af os sidder nogle unge tyrkere og hænger ud med smøger, vand og kaffe.

Det er et rigtigt godt selskab. Søndag er der et arrangement ved havnen i Speicherstadt i nærheden af de gamle pakhuse. Den lange kaj er fuld af boder, hvor af de fleste egentlig intet har med

sejlsads og søfart at gøre. En musikalsk trio bestående af unge smilende kvinder i let stewardess-sømandsdrags med ukulele liver op på arrangementet, der ikke er specielt godt besøgt.

Det næsten perfekte punktum for vores udflugt er et besøg på Millerntor, hvor den lokale 2. bundesligaklub, St. Pauli denne dag møder Ingolstadt. Det har været umuligt at få billetter til kampen, da man kun lukker 15.000 tilskuere ind til de 30.000 pladser. Vi vælger imidlertid at nyde den særlige stemning ved kampstart, og går derefter hen på musikstedet, »Knust« 300 meter derfra og ser kampen på storskærm sammen med en flok inkarnerede fans, der heller ikke har billet. St. Pauli vinder 4 – 1, og hver gang der scores, kan vi høre brølet fra stadion, før målet vises 3-4 sekunder forsinket på skærmen.

Tre dage i den nordtyske storby er ved at få ende. Det tyske valg har vi ikke mærket til, bortset fra nogle plakater af mere eller mindre opfindsom karakter. Det er også forbavsende få arrangementer, vi har været til i traditionel forstand. Men det har slet ingen betydning, når selskabet er godt, snakken kører, og alle er omstillingsparate.

Da vi henter bilen på sømandskirkens p-plads, fornemmer vi også, at Sune er parat til en øl og en snak næste gang vi lægger vejen forbi. Han er i øvrigt også stor St.Pauli-fan. Så det må vel blive: »Bis bald, auf wiedersehen und Grüss Gott!«.